
DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 52 / II Legislatura / Cinquè període

Dimarts, 4 de febrer de 1986

Presidència
del Molt Honorable Sr. Miquel Coll
i Alentorn

Sessió Plenària núm. 44

SUMARI

La sessió s'obre a un quart de sis de la tarda i onze minuts.

Proposta de resolució perquè el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra el paràgraf 1 de l'article segon de la Ley 36/1985, de 6 de noviembre, por la que se regulan las Relaciones entre la Institución del Defensor del Pueblo y las Figuras Similares en las Distintas Comunidades Autónomas (Punt únic de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Camps i Rovira (CiU) (p. 2316).

Posició dels Grups : I. Sr. Vila i Comaposada (ER) (p. 2318), I. Sr. Ribó (PSUC) (p. 2319), I. Sr. Fernández (P) (p. 2320) i I. Sr. Casares (S) (p. 2321).

Votació : *aprovada per 119 vots a favor, cap en contra i cap abstenció (p. 2323).*

S'aixeca la sessió a un quart de set de la tarda i vuit minuts.

Nota de rectificació (p. 2323).

SESSIÓ PLENÀRIA Núm. 44

La sessió s'obre a un quart de sis de la tarda i onze minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'Oficial Major i la Lletrada Sra. Folchi.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, de Treball, i de Justícia.

Ordre del dia

Punt únic : Proposta de Resolució perquè el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra el paràgraf 1 de l'article segon de la Ley 36/1985, de 6 de noviembre, por la que se regulan las Relaciones entre la Institución del Defensor del Pueblo y las Figuras Similares en las Distintas Comunidades Autónomas.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Aquesta Presidència ha de fer avinent que, d'acord amb l'article 53.1 del Reglament, ha de donar-vos compte ara de les tasques de la Diputació Permanent.

Aquesta Diputació Permanent es va reunir a petició de tres Grups parlamentaris el dia 17 de gener per considerar la sol·licitud de convocatòria del Ple del Parlament, amb l'objectiu de conèixer els canvis produïts en el Govern de la Generalitat. Aquesta sol·licitud va ser rebutjada, tal com recull el *Butlletí Oficial del Parlament*, núm. 109, de data 22 de gener d'enguany.

A continuació, aquesta Presidència té el gust de comunicar que, d'acord amb els preceptes legals i reglamentaris, aquesta sessió ha estat convocada per debatre i votar la Proposta de Resolució presentada per més d'una cinquena part dels Diputats, del Grup parlamentari de Convergència i Unió, de la conveniència que el Parlament interposi recurs d'inconstitucionalitat contra el paràgraf primer de l'article segon de la Ley 36/1985, de 6 de novembre, «por la que se regulan las relaciones entre la institución del Defensor del Pueblo y las figuras similares en las distintas Comunidades Autónomas».

Per al debat se seguirà el que determina la norma supletòria de l'article 134 del Reglament del Parlament sobre el procediment per interposar recurs d'inconstitucionalitat.

La seqüència del debat es descabdellarà de la manera següent : en primer lloc intervindran els Grups o Diputats que hagin presentat propostes de resolució, per a la presentació de les quals disposaran de quinze minuts; acte seguit podran intervenir aquells Grups o Diputats que hagin presentat propostes alternatives —també a base de quinze minuts cadascun—; finalment, podran intervenir els Grups que no ho hauran fet anteriorment, de menor a major, per manifestar la seva oposició, i també a base de quinze minuts cadascun.

Així mateix, vol recordar aquesta Presidència que podrà concedir, si es demana, un segon torn de cinc minuts. A base d'aquesta previsió de què acabo de donar compte, tinc el gust de donar la paraula a l'Il·lustre Diputat senyor Jaume Camps, representant del Grup proponent.

El Sr. CAMPS I ROVIRA : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, compareixo en nom del

Grup de Convergència i Unió per tal de sol·licitar de la Cambra que interposi un recurs d'inconstitucionalitat contra un incís contingut a l'apartat primer, article segon, de la Llei 36/85 aprovada definitivament pel Congrés de Diputats el 6 de novembre de 1985, és a dir, la Llei per la qual es regulen les relacions entre la institució del Defensor del Pueblo i les figures similars de les altres Comunitats Autònomes, concretament en el nostre cas, el Síndic de Greuges. I ho demano en nom del nostre Grup parlamentari atenent la sol·licitud que va fer-ne en el Consell Consultiu que estimà, efectivament, l'existència d'aquesta inconstitucionalitat.

En aquest tema cal fer una petita història, molt breument, sobre el camí parlamentari que ha recorregut aquesta Llei que ara pretenem recórrer per entendre que està viciada d'inconstitucionalitat.

Recordar a la Cambra que el Ple d'aquesta Cambra aprovà, al seu dia, la Llei del Síndic de Greuges. En el seu article primer es diu, concretament : la institució del Síndic de Greuges «és la institució que, d'acord amb l'article 35 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, té per missió defensar els drets fonamentals i les llibertats públiques dels ciutadans. Amb aquesta finalitat supervisa l'actuació de l'Administració pública de la Generalitat i de les autoritats i del personal que en depenen o afectes a un servei públic. Supervisa també l'actuació dels ens locals de Catalunya en tot allò que afecta les matèries en què l'Estatut d'Autonomia de Catalunya atorga competències a la Generalitat».

Recordem —no caldria fer-ho— als senyors i senyores Diputats que l'Estatut, article 9, ens dona competència exclusiva, sens perjudici d'allò que disposa l'article 149 de la Constitució, sobre la legislació bàsica pel que fa al règim jurídic de l'administració nostra.

Atès que el Defensor del Pueblo, article 1 de la seva Llei Orgànica 3/81, podrà supervisar l'activitat de l'Administració i, per tant, també l'activitat de les administracions de les Comunitats Autònomes, és molt evident que calia veure com es coordinaven aquestes missions de supervisió del Síndic de Greuges i del Defensor del Pueblo. Tot això, d'acord amb l'article 2 de la dita Llei i també l'article 4 de la Llei del Síndic de Greuges. D'aquesta supervisió juxtaposada, i per donar-hi sortida legítima i viable, va néixer una iniciativa d'aquesta Cambra. Aquesta iniciativa va ser aprovada per aquest Parlament per unanimitat i també el Congrés de Diputats, pràcticament per unanimitat, acollí el nostre text.

La Llei que ara impugnem tenia —té— dos articles, en un primer article es contemplen les possibilitats de donar al Síndic de Greuges i altres figures de les comunitats autònomes les mateixes garanties d'inviolabilitat i d'immunitat que correspon al Defensor del Pueblo per exercir les seves funcions. I, en un segon article, que és el que ens ocupa, s'estableix el règim de col·laboració i de coordinació entre les dues institucions. L'incís primer d'aquest article va quedar redactat de la següent manera; es parlava que, amb la finalitat de supervisió, és a dir : «que la protecció dels drets i les llibertats establerts per la Constitució i la supervisió amb aquesta finalitat abastaria l'activitat de l'Administració pública pròpia de cada comunitat autònoma i també l'Administració dels ens locals.» És a dir, es respectava, en aquest sentit, la Llei del Síndic de Greuges que al·ludia que les facultats de supervisió abastaven les administracions i

els ens locals en tot allò que afectés matèries sobre les quals la respectiva comunitat autònoma tingués atribuïdes competències, segons la Constitució i els seus respectius estatuts. Així quedà pactat amb el Defensor del Pueblo, que col·laborà a la Ponència amb forma a bastament àmplia —em refereixo amb la Ponència d'aquest Parlament. Així, aquesta nostra Proposició de Llei d'aquesta Cambra serví de model per a altres propostions de llei que adoptaren la Comunitat Autònoma d'Aragó, també la d'Andalusia; així quedà aprovat pel Ple del Congrés dels Diputats, així arribà al Senat, però, ai las!, una esmena subreptícia —per dir-ne d'alguna manera— va trencar aquest previsible acord que hi havia. No cal esmerçar-nos en la crítica d'aquesta esmena, no és aquesta la nostra tasca ni és la voluntat del nostre Grup parlamentari, queda això molt clar. Quin és l'incís que va trencar aquest acord? L'incís era que les competències sobre els ens locals s'exercien, eren supervisables per part del Síndic de Greuges «cuando actúen en ejercicio de competencias delegadas por aquélla» —es refereix a les comunitats autònomes. La motivació de l'esmena que apareix a la memòria que el Senat retorna al Congrés —i que, per desgràcia va ser definitivament aprovada pel Congrés de Diputats— ens explica que calia «determinar con absoluta claridad la referencia a los entes locales sobre cuyas administraciones sólo cabe la acción en competencias delegadas por la Comunidad Autónoma.» Es tractava, segons el text, segons el Senat, ras i curt, de «garantizar la autonomía de los entes locales».

Bé, doncs la raó fonamental d'inconstitucionalitat és, precisament, aquest incís, s'exclou, senyores i senyors Diputats, de l'àmbit d'actuació, o, millor dit, de supervisió del Síndic de Greuges tots aquells supòsits en què els ens locals no actuïn en exercici de competències expressament delegades per les comunitats autònomes. Això suposa, senyores i senyors Diputats, eliminar el 75% de l'àmbit d'actuació de les entitats locals, del sistema de defensa dels drets fonamentals i de les llibertats públiques dels ciutadans, previst a l'article 35 de l'Estatut i desenvolupat per la Llei del Síndic de Greuges, que, com sabem, podrà supervisar l'actuació dels ens locals en tot allò que afecti matèries a les quals l'Estatut atorga competències a la Generalitat. Per fer-ho més entenedor, en una paraula, d'acord amb aquesta Llei que ara pretenem impugnar, un ciutadà de Catalunya pot dirigir-se tranquil·lament al Síndic de Greuges per tal d'eleva una queixa que comporti una revisió d'actuació de la Conselleria «x» de la Generalitat. Però, per suggerir una actuació a l'Alcalde de Port de la Selva, per entendre'ns, s'ha de dirigir al Defensor del Pueblo. Això, realment, és el que vol dir aquesta esmena.

L'incís que refutem inconstitucional neix d'una interpretació errònia de la naturalesa dels ens locals que la fa incompatible amb el que disposa l'Estatut. Així, tan clar i tan senzill com els ho dic, senyores i senyors Diputats. Evidentment els estalvio la disquisició doctrinal sobre la posició dels ens locals en l'ordenament constitucional i estatutari, *vis-à-vis* de les facultats supervisores del Síndic de Greuges. Afortunadament la Cambra compta amb una il·lustre jurista que ha tractat a bastament aquesta matèria, m'estic referint a la senyora Folchi i a les seves obligacions remeto la consideració de les senyores i senyors Diputats. No parlaré, doncs, del doble vessant del caràcter dels ens locals, el «carácter bifronte» de què ens parla el Tribunal Suprem i, per tant, no vull cansar l'atenció de la sala

amb aquesta disposició.

Volia dir-los, finalment, que no pensin les senyores i els senyors Diputats que el nostre Grup ha decidit de manera irreflexiva presentar aquest recurs d'inconstitucionalitat o almenys sotmetre'l a la consideració d'aquesta Cambra. No pensin en absolut que és amb ànim bel·licós, que no caracteritza el nostre Grup, i que detestem haver de presentar aquest tipus de recursos, fins i tot hem tingut dubtes a l'hora de fer-ho, i els explicaré quins han estat aquests dubtes. Un primer dubte que se'ns presentava era si realment ens trobàvem davant un tema menor, és a dir, si aquesta agressió estatutària fos, per entendre'ns, de menor quantia. Però no ens enganyem, nosaltres entenem que sota la parafernàlia d'una discussió doctrinal s'amaga el decidit intent del Govern de l'Estat d'excloure de l'àmbit competencial de la Generalitat tot el que fa respecte als ens locals. El retall de les facultats de supervisió del nostre Síndic de Greuges, senyores i senyors Diputats, no n'és més que una conseqüència. Observin les senyores i els senyors Diputats la gravetat de l'afirmació que es desprèn de la memòria que remet el Senat al Congrés. Es diu, es ve a dir, que les facultats de supervisió del Síndic de Greuges sobre l'Administració local ataquen els principis de l'autonomia municipal. És allò de *Roma locuta, causa finita* (Rialles.) És clar, llavors quan pensem que el Síndic de Greuges —igual com el Defensor del Poble— no té facultats per modificar o per esmenar resolucions dels ens locals, sabent que el Síndic de Greuges —igual com el Defensor del Pueblo— es limita a fer recomanacions, a observar la queixa d'algun ciutadà, o a instància pròpia per tal que en el futur la mateixa administració sigui la que corregeixi aquest eventual defecte per ella mateixa o mitjançant aquesta Cambra, és molt evident que difícilment amb aquest tipus de recomanacions es pot atacar l'autonomia municipal, però és que hi ha un altre argument, hi ha un altre argument encara més gruixut, que és que la supervisió del Defensor del Pueblo no comporta cap tipus d'atac a l'autonomia municipal i, en canvi, la supervisió del Síndic de Greuges, que ara es pretén eliminar o almenys reduir de manera substancial sí que la comporta, en una paraula, la supervisió a 600 quilòmetres no ataca l'autonomia municipal i la supervisió de la cantonada sí, és evident que aquest argument no s'aguanta per enlloc.

Contemplàvem també un segon dubte, no fos cas que la interposició d'aquest recurs pogués representar un enfrontament amb la institució del Defensor del Pueblo. Rellegint la correspondència que ens adreçava a la ponència unitària el senyor Ruíz-Giménez veiem clarament que no. Rellegim una carta que ens enviava en què ens deia, en concloure en forma unànime la Llei tal com va ser enviada i aprovada pel Congrés, que «merced a la colaboración recíproca y a un sincero y constructivo diálogo ha podido llegarse a una fórmula aceptable de coordinación y» —ens afegia— «si los parlamentos de las demás comunidades autónomas aceptaran el texto elaborado en consenso con ustedes» —i així ho van fer Aragó i Andalusia— quedaria facilitado el camino para presentar a las Cortes Generales la siguiente Proposición de Ley», que és el que vam fer. Per tant, aquest dubte ha quedat solucionat.

Un tercer dubte era si, mitjançant els convenis que preveu la Llei, és a dir, aquells convenis de relació de coordinació entre el Defensor del Pueblo i el Síndic de Greuges podria arribar-se a superar el que la mateixa Llei que ara pretenem d'impugnar

ens obsta. És evident que aquests convenis tenen un caire temporal, per tant, aquesta seria una mala solució. Seria també una mala solució si tenim en compte que no podem..., podem ara confiar, i, de fet hi confiem, en la bona voluntat autònoma del Defensor del Pueblo en la figura, però, desgraciadament, els homes passen i les institucions queden, i fariem un flac servei als futurs síndics de greuges de Catalunya que els deixéssim retallada aquesta possibilitat d'actuació que estatutàriament els correspon.

I, finalment, quedaria un quart dubte que també ens va assaltar : no estem presentant un recurs endebades si tenim en compte que la Llei del Justicia de Aragón, semblant a la nostra Llei del Síndic de Greuges, ha estat impugnada pel Govern de l'Estat, si en aquest recurs hi ha elements que permeten dilucidar la problemàtica doctrinal que ara estem discutint aquí, no serà endebades presentar aquest recurs si la sentència ja ens vindrà donada. Aquest dubte l'hem descartat també perquè el recurs i la mateixa Llei del Justicia de Aragón és anterior a la Llei que ara pretenem impugnar i, d'altra banda, i és molt evident, la diferència de les nostres competències autonòmiques ens correspon a aquesta Cambra fer-ho, i no pas fer-les per delegació en un altre Parlament autònom.

I per tot això, per tot això que els he explicat, senyores i senyors Diputats, jo els prego que per entendre —i ho entenen també vostès— que es vulnera l'article 149.1, 18 i l'article 149.3 de la Constitució espanyola, en concordança amb els articles 8, 9.1, 9.8 i 35 de l'Estatut, demanem a tots els senyors Diputats que vulguin donar suport a aquest recurs d'inconstitucionalitat. Estic absolutament convençut que aquella voluntat unitària, aquella defensa autònoma de l'Estatut que va comportar fer per unanimitat aquella Llei de la figura del Síndic de Greuges i la presentació de la Proposició de Llei tal com va estar pactada quedarà ferma ara, i, malgrat les divergències que en aquesta Cambra hi pugui haver en altres temes, és molt evident que podem trobar una solució també unitària i unànime a l'hora de presentar aquest recurs.

Amb aquesta esperança els ho dic, senyores i senyors Diputats, senyor President; moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : No havent-hi propostes alternatives procedeix de passar ja a la intervenció dels Grups en la forma reglamentària. Per això, doncs, tinc el gust de donar la paraula a l'Illustre Diputat senyor Vila.

El Sr. VILA I COMAPOSADA : Molt Honorable President, Illustres senyores Diputades i senyors Diputats començarem per dir que estem convençuts que tots els integrants d'aquesta Cambra ens manifestarem plenament satisfets si no haguéssim de plantejar-nos la conveniència de pronunciar-nos respecte a la necessitat de presentar un recurs d'inconstitucionalitat que fa referència al contingut d'una Llei provinent dels cossos legislatius de l'Estat. Emperò la realitat és una altra, i no cal dir que ho lamentem. En aquest Ple es debat i s'haurà de votar en conseqüència la inconstitucionalitat del contingut del paràgraf primer de l'article segon de la Ley 36/1985, datada el 6 de desembre de l'any propassat, Llei en la qual, com sabem, hom regula les relacions entre la institució estatal del defensor del pueblo i les institucions de comeses similars que actuen en comunitats autònomes, entre elles la de la nacionalitat catalana. Si llegim amb atenció l'article que fa al cas, salta a la vista des de la primera llegida que s'hi fa referència a la possible inter-

venció del Defensor del Pueblo «en las administraciones de los entes locales cuando actúen en ejercicio de competencias delegadas por aquélla» i que aquesta intervenció «se podrá realizar de oficio o a instancia de parte por el Defensor del Pueblo y el comisionado parlamentario autónomo en régimen de cooperación.» Més endavant s'afegeix : «en todo aquello que afecte a materias sobre las cuales se atribuyan competencias a la comunidad autónoma y en la Constitución y en el respectivo Estatuto de Autonomía.» Les matèries a què fa referència el segon incís transcrit i que hem deixat en la seva llengua original són aquelles en les quals la Generalitat de Catalunya té competències exclusives, com són les que es refereixen a règim local. Unes competències que únicament s'han de subjectar a la Ley Reguladora de las Bases de Régimen Local, publicada en el BOE el 3 d'abril del 1985, i això d'acord amb el que disposa el número 18 de l'apartat primer de l'article 149 de la Constitució. Considerant-se esmentat el text del primer incís que hem transcrit, no és jurídicament acceptable que el Defensor del Pueblo, per ell, o bé actuant amb el Comisionado Parlamentario Autónomo en régimen de cooperación, estigui amb capacitat legal d'actuar davant els ens locals dependents de la Generalitat de Catalunya, tant més quan aquests ens locals realitzen actuacions d'acord amb les competències que els han estat delegades per la Generalitat.

És el Síndic de Greuges de Catalunya a qui correspon l'actuació que sigui del cas, tant si actua d'ofici o a instància de part, car així ho expressa de manera taxativa, que no permet cap dubte, el punt primer de l'article primer de la Llei del Síndic de Greuges, aprovada pel Ple d'aquesta Cambra el dia 28 de febrer de 1984.

En aquesta Llei es diu : «El Síndic és la institució que, d'acord amb l'article 35 de l'Estatut d'Autonomia, té per missió defensar els drets fonamentals i les llibertats públiques dels ciutadans. Amb aquesta finalitat, supervisa l'actuació de l'Administració pública —de la Generalitat— i de les autoritats i del personal que en depenen o efectes a un servei públic.» I s'afegeix a continuació : «Supervisa també l'actuació dels ens locals de Catalunya en tot allò que afecta les matèries en què l'Estatut d'Autonomia de Catalunya atorga competències a la Generalitat.»

I l'article 9.8 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya atorga a la Generalitat competències exclusives en matèria de règim local.

La cooperació entre el Síndic de Greuges i el Defensor del Pueblo ha d'ésser una realitat operativa en tots aquells aspectes en els quals el camp d'actuació, per llurs característiques, és de competències compartides o coincidents. No és aquest el cas quan es tracta dels ens de règim local, com ho palesa de manera inequívoca el Dictamen del Consell Consultiu amb els al·legats legals que acompanya l'incís : «cuando actúen en ejercicio de competencias delegadas por aquélla» és francament anticonstitucional i antiestatutari, car afecta greument les potestats del Síndic de Greuges en els aspectes que s'han exposat.

Tots nosaltres, Diputats i Diputades d'aquest Parlament, som gelosos de la personalitat autònoma del municipi de Catalunya i, consegüentment, ho hem de ser de la seva subordinació a la Sindicatura de Greuges de Catalunya per tot allò que correspon a les funcions d'aquesta institució en matèria de règim

local, i amb exclusió de la intervenció del Defensor del Pueblo, i ens plau fer constar que la institució del Defensor del Pueblo del Govern central i la persona que avui n'exerceix el càrrec mereixen tot el nostre respecte.

Senyores i senyors parlamentaris, el nostre Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya votarà favorablement la presentació del recurs que en el dia d'avui s'ha posat a debat en aquesta Cambra.

Moltes gràcies, Honorable President.

El Sr. PRESIDENT : Pertoca ara la intervenció de l'Illustre representant del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Senyor Ribó.

El Sr. RIBÓ : Senyor President, senyores Diputades, senyors Diputats, hi havia una vegada un ministre, que es deia Tomás de la Quadra Salcedo Fernández del Castillo, que en una de les seves intervencions en el Congrés dels Diputats, precisament el dia que tres Diputats d'aquesta Cambra presentaven la Proposició de Llei que ha estat objecte d'alteració en les Corts Generals, deia aquest Ministre : «Debe haber, y es bueno, una sensibilidad autonómica, evidentemente; pero también debe haber una sensibilidad de Estado.»

Jo demano a tota la Cambra, i demano als qui auspiaven aquesta posició política, si és en nom de la «sensibilidad autonómica» o en nom de la «sensibilidad del Estado» que ens han mutilat la Llei de relació del Defensor del Pueblo amb els seus homònims de les comunitats autònomes.

Aquest Ministre deia sovint, i ho diu altra gent que participa de concepcions, al meu entendre, centralistes, que tenim costum de queixar-nos per vici, *per se*, des que hi ha Constitució i Estatut tot està solucionat, i, a més, sembla que avancem cap a un Estat federal. Jo crec que des que hi ha Constitució i Estatut, hi ha possibles lectures autonomistes de la Constitució i de l'Estatut, i possibles lectures antiautonomistes de la Constitució i de l'Estatut. El senyor Camps ha recordat que aquesta és una Llei que va passar per unanimitat en aquesta Cambra, amb gran consens, i amb consens —afegiria jo, com ell també ha citat— amb el Defensor del Pueblo i amb el seu adjunt, i permetin-me que per una vegada, sense cap afany de modèstia, citi el que jo deia a les Corts Generals del Congrés dels Diputats quan defensava, juntament amb altres Diputats d'aquesta Cambra la Proposició de Llei : «El resultado», referint-me al que havien fet amb el Defensor del Pueblo, «es una lectura autonomista de la Constitución y del ordenamiento jurídico. Un resultado de esta lectura que no siempre, ni mucho menos, se ha dado en la corta vida política de nuestra democracia. Un resultado que a veces ha sido barrido por tentaciones y resistencias de carácter centralista; un resultado que no está permitido explorar hasta los límites del techo constitucional profundizándolo, gracias también a la responsabilidad y cooperación del Defensor del Pueblo.» Però en aquella mateixa sessió —i vull fer memòria als Diputats que m'acompanyaven, i vull fer memòria a tots els membres d'aquesta Cambra—, un Diputat que va prendre la paraula en nom del Grup majoritari del Congrés dels Diputats, ja va dir, en aquella mateixa sessió : «que en estas proposiciones existen algunos temas que tendrán que ser perfilados y mejorados durante los respectivos trámites antes citados.» Per desgràcia, ens l'han «perfilado» i ens l'han millorat, però jo crec que amb una lectura antiautonomista de la Constitució i de l'Estatut.

El canvi ja s'ha explicat : es deixen les competències locals, només que les delegades. Al meu entendre, tècnicament s'ha utilitzat una Llei de les Corts Generals per retallar competències autonòmiques; s'ha violat el principi de competència, que és un principi elemental per organitzar l'Estat de les autonomies, no només pel Síndic de Greuges, senyor Camps, sinó amb una interpretació que va més enllà quant a la distribució de competències pel que fa al règim local.

Jo pregunto : A què obeeix aquest canvi? Quin és el rera-fons polític dels qui van auspicar aquest canvi? Ho diu telegràficament el *Boletín Oficial del Senado*. Diu : «Para garantizar la autonomía de la Administración local» argument que ja han utilitzat els oradors que m'han precedit en l'ús de la paraula. Pensin un segon que les Administracions locals tenen quatre tipus de competències : les pròpies, les transferides per l'Estat, les transferides per l'Estat-Administració central, les transferides per les comunitats autònomes i les delegades.

Nosaltres, tots nosaltres, lligats per un vot majoritari, creiem que les segones no haurien d'existir, les que fan un pont des de l'Administració central a la local, saltant-se els Governos autonòmics, i per això vam votar un recurs contra la Llei de Bases de Règim Local.

Però, bé; es tracta de veure què queda aleshores a mans del Síndic de Greuges i a mans del Govern de Catalunya, pel que fa a l'Administració local. Si només queden les competències delegades, senyores Diputades i senyors Diputats, el senyor Síndic de Greuges ja pot tancar la guixeta on rep les queixes respecte als ajuntaments, perquè avui no hi ha cap competència delegada del Govern autonòmic als Governos locals, entre altres motius perquè encara tenim la Llei de Govern Local. Per tant, aquí tenim ja un primer absurd.

Si no és l'Administració local Administració de la Generalitat, si no ho és, de què serveix el títol preliminar de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, que parla de l'Administració de la Generalitat com a forma d'autogovern, i que parla de municipis, comarques, organitzacions supramunicipals —i en parlarem a bastament durant aquest any?

Però potser l'argument més fort i més paradoxal, i més mancat de sensibilitat autonòmica i d'Estat, jo diria de les dues coses a la vegada, és dir que es tracta de garantir l'autonomia local. Curiós que sigui producte d'un centralisme, d'una concepció centralista, que es retalli aquesta competència autonòmica, però, atenció els ajuntaments de Catalunya : aquest centralisme afecta tant al Govern de Catalunya com al Govern dels ajuntaments de Catalunya; no només al Govern de la Generalitat. És la mateixa concepció que ha retallat els fons de finançament per als ajuntaments de Catalunya; és la mateixa concepció que pot estar present en batalles futures que s'aproximen pel tema de les competències locals. Resultarà, com ja s'ha dit aquí, que l'Administració local no podrà ser supervisada —per raons de garantir la seva autonomia— pel Síndic de Greuges, i ho podrà ser per un òrgan que té caràcter d'Administració d'Estat, o Administració central.

Senyores i senyors Diputats, per aquests motius que ens semblen diàfans, ens sembla que no admeten cap mena de dubte, demanem el recurs al Tribunal Constitucional, en el sentit que hi hagi un espai claríssim per a l'actuació del Síndic sobre els ajuntaments, que deu ser un dels temes sobre el qual el Síndic rep més queixes i més possibilitats d'acció per la seva

proximitat, i també per garantir les competències de l'Estatut, que no són només del Govern de Catalunya, sinó que són de tots nosaltres.

Gràcies, senyor President.

El Sr. **PRESIDENT** : Correspon ara la intervenció de l'Illustre representant del Grup Popular, senyor Jorge Fernández.

El Sr. **FERNÁNDEZ** : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats; quan preparava aquesta intervenció, venien a la meua memòria algunes de les argumentacions emprades per un Illustre col·lega des d'aquesta mateixa tribuna, i en una ocasió similar a la que avui ens ocupa, per justificar el que aleshores no es votés favorablement el recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei d'Aigües.

Les raons que es van esgrimir, entre d'altres, eren que la presumpta inconstitucionalitat —segons el Dictamen del Consell Consultiu— afectava pocs articles del total de què constava el text legal sotmès a debat. Si avui empréssim idèntica línia argumental, és evident que no prosperaria la presentació del recurs, i que, fins i tot no s'hauria emès, per manca de la part que l'instés, el dictamen del màxim òrgan consultiu de la Generalitat.

I això és així per tal com la possible violació de la Constitució i de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, per la Llei 36/85, per la qual es regulen —com ja s'ha dit— les relacions entre la institució del Defensor del Pueblo i, en el nostre cas, el Síndic de Greuges, afecta exactament la frase : «cuando actúen en ejercicio de competencias delegadas de aquéllas», s'entén de les comunitats autònomes, corresponent, concretament a l'article 2.1 de la dita norma legal.

Com podem observar, no és ni un article, ni un apartat, ni tan sols un paràgraf; és exactament una línia. No obstant això, cal reconèixer que aquest afegitó no és un afegitó pacífic; comporta un pas més en la línia ja iniciada pel legislador estatal, de retallar gradualment el teòric abast i contingut de l'article 9 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, quan atribueix a la Generalitat competència exclusiva en matèria de règim local.

L'afectació pràctica d'aquest afegitó en la quotidiana acció del Síndic de Greuges no és tampoc menyspreable; una tercera part, aproximadament, de les seves actuals actuacions restarien fora del seu àmbit competencial, precisament, a més, en un àmbit territorial, local, o municipal, on tradicionalment l'actuació del Síndic de Greuges sol ser més eficaç.

Pensem, per un moment, en la riquesa de situacions susceptibles de ser actuades i resoltes pel Síndic, que es formulen en relació amb les taxes o els impostos municipals, i de cessions urbanístiques de tota mena, zones verdes, parcel·les urbanitzables, etcètera, i arribarem a la conclusió que el Defensor del Pueblo de Catalunya, és a dir, el Síndic de Greuges, veuria enormement retallades les seves possibilitats d'actuació, no solament des d'un punt de vista quantitatiu, sinó, sobretot, qualitativament.

Tot el que he dit fins ara entenc que justifica sobrerament l'oportunitat i la conveniència, des del nostre punt de vista, d'aquesta sessió plenària, dedicada exclusivament al debat i votació de la proposta de resolució presentada, a fi que el Parlament interposi o no recurs d'inconstitucionalitat contra la Llei 36/85, del 6 de novembre, amb abstracció, en aquest cas, de l'extensió molt petita —des del punt de vista literari— de la

presumpta inconstitucionalitat i antiestutarietat d'aquesta norma legal.

I en última instància, senyores i senyors Diputats, no podem oblidar que es tracta de preservar les competències del Comissionat d'aquesta Cambra per a la defensa dels drets fonamentals i les llibertats públiques dels ciutadans, d'acord amb l'article 35 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya.

I tal com ja hem argumentat en altres debats similars, entenem que aquest no ha de ser un debat jurídic, sinó bàsicament un debat polític. Les raons jurídiques han de servir de suport, però la decisió del vot ha de basar-se en criteris d'oportunitat i conveniència política. És la Cambra qui interposa, en el seu cas, el recurs, i no són els seus serveis jurídics, ni tan sols el Consell Consultiu, els qui presenten el recurs. Amb aquesta afirmació d'entrada, manifestem, des de la perspectiva del Grup Popular clarament que assumim el contingut del Dictamen número 114, del Consell Consultiu, amb l'abast jurídic que implica.

I és convenient recordar a aquests efectes, que la Llei que avui analitzem va ser fruit d'una exigència continguda en la Llei Orgànica 3/81, del 6 d'abril, Reguladora del Defensor del Pueblo, impulsada pel que fa a la seva iniciativa legislativa a les Corts Generals pels Parlaments autònoms d'Andalusia, Aragó i Catalunya.

Resulta evident, per tant, la vocació autonomista que aquesta Llei hauria de tenir i hauria de facilitar —segons expressa l'exposició de motius d'aquesta Llei— la ulterior «formulación de leyes propias de cada Comunidad Autónoma».

Les raons que avalen la convicció que aquesta Llei que avui analitzem resulta contrària a la Constitució Espanyola i a l'Estatut d'Autonomia de Catalunya vénen perquè la restricció que s'imposa al Síndic de Greuges en el seu articulat —i concretament en la línia a què abans m'he referit, continguda en l'article 2.1—, aquestes restriccions imposades al Síndic de Greuges per actuar dins l'àmbit dels ens locals són molt nombroses i importants.

L'abast exacte del contingut de l'article 9 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya en relació amb la competència exclusiva que té la Generalitat en matèria de règim local es va perfilant cada vegada més en el pla estrictament jurídic, sobretot per la jurisprudència que respecte a això va fixant el Tribunal Constitucional. El màxim i únic intèrpret de la Constitució, en la seva sentència 8/82, del 23 de desembre —entre d'altres sentències—, desenvolupa el que considera, com ja s'ha esmentat abans, «caràcter bifront de l'Administració local». En virtut d'aquest caràcter bifront de l'Administració local, no es poden considerar les corporacions locals estrictament com a intracomunitàries ni extracomunitàries; és a dir, que tant l'Estat com les comunitats autònomes tenen competències concurrents en la determinació de l'estructura, règim jurídic, competències i sistemes de relacions amb els ens locals.

D'altra banda, la Llei de Bases de Règim Local, del 2 d'abril del 85, resulta ser en aquests moments —i a reserva d'allò que sobre ella decideixi el Tribunal Constitucional finalment— la normativa bàsica, allunyant-se del límit dins el qual operaran les comunitats autònomes d'acord amb les seves competències estatutàries.

Per a nosaltres existeix un plantejament polític, en definitiva, que és subjacent a la qüestió que avui ens reuneix aquí :

l'àmbit competencial del Síndic de Greuges, sens dubte, resultarà paral·lel a l'àmbit competencial de la Generalitat de Catalunya. En la mesura en què aquell es vegi limitat, implícitament s'està retallant la competència de la Generalitat; d'aquí es desprèn que aquest recurs té una importància que depassa la que, per a la institució del Síndic de Greuges, té d'una manera directa i immediata. Limitar al Síndic de Greuges la seva actuació sobre els ens locals quan aquests actuïn en exercici de les seves competències, delegades per aquelles —per les comunitats autònomes, com diu la Llei—, significa, per tant, implícitament, considerar que l'Administració local només, sobre ella, té competència exclusiva, no ja la Generalitat, com diu l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, sinó l'Estat. I és evident que, d'aquesta manera, s'està negant a la Generalitat qualsevol possibilitat d'actuació en aquest camp.

I aquesta situació podria ratllar pròximament, aquí, en el Parlament, en l'absurd, si tenim present que, precisament, aquest Parlament ha de començar a debatre una norma que haurà de regular la divisió territorial i el règim local català. La comarca passarà a tenir consideració jurídica, i els seus consells representatius seran, evidentment, ens locals. Doncs, bé: sobre aquests consells comarcals que crearà el Parlament molt previsiblement; per tant, que regularà el Parlament, que els dotarà de contingut el comissionat d'aquest mateix Parlament, que és el Síndic de Greuges, no podrà actuar perquè, en la pràctica, no tindrà competències per fer-ho, segons l'articulat que es desprèn de la Llei 36/85.

M'excuso de desenvolupar que, implícitament, estic acceptant que no podrà actuar perquè no tindrà competències, perquè només tindria possibilitats d'actuar quan els ajuntaments o, en general les corporacions locals —siguin consells comarcals o fins i tot diputacions provincials—, actuessin en l'exercici de competències delegades, en aquest cas nostre, de la Generalitat. Però és evident que la vocació delegadora de competències i, en general, descentralitzadora i desconcentradora de la Generalitat de Catalunya —de l'actual Govern de la Generalitat—, en qualsevol cas és evident que no és massa elevada i, per tant, a la pràctica, es produirà aquesta situació: que, sens dubte, el Síndic de Greuges no podria actuar, no ja sobre els municipis, sobre els ajuntaments, sobre les diputacions; ni sobre les comarques que crearem aquí. Per cert, hem de dir, en aquesta mateixa línia argumental, que tampoc no resulta massa afortunada la Llei 36/85 en la línia d'afavorir aquesta línia descentralitzadora, transferidora de competències o, si no, delegadora de la gestió, perquè a la pràctica veiem que, si una comunitat autònoma transfereix una competència a una corporació local, tampoc el corresponent comissionat parlamentari hi podria actuar i, al contrari, com ja diu l'articulat de la Llei, sí que ho podria fer quan es tractés d'una competència delegada.

En definitiva, senyores i senyors Diputats, com deia al principi de la meua intervenció, des del nostre punt de vista entenem absolutament necessària aquesta convocatòria i, per tant, absolutament justificada políticament i, per descomptat, jurídicament parlant. Estem segurs que el Tribunal Constitucional, en resoldre el recurs que previsiblement li plantejarem haurà d'entrar, una vegada més, en el fons de la qüestió que es planteja: fins a quin punt la Generalitat de Catalunya pot incidir en l'àmbit local. La lògica conseqüència, com ja hem dit

abans, serà que, en la mateixa mesura en què la Generalitat pugui actuar en l'àmbit local, podrà fer-ho també el Síndic de Greuges com a comissionat de l'òrgan legislatiu de la nostra institució d'autogovern.

Crec que després de tot el que he dit és innecessari explicitar que el Grup parlamentari Popular donarà suport a la presentació d'aquest recurs.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Prego ara, doncs, a l'Il·lustre representant, senyor Casares, del Grup Socialista, que faci ús de la paraula.

El Sr. CASARES: Molt Honorable senyor President, senyores i senyors Diputats, en nom del Grup Socialista, per manifestar la nostra posició en relació amb el tema d'avui, que és en el sentit de donar suport a la presentació d'aquest recurs.

Anomenaré, segurament d'una manera condensada, les quatre raons fonamentals que, des del nostre punt de vista, fan aconsellable la presentació d'aquest recurs.

En primer lloc, nosaltres creiem que, de la lectura del Dictamen del Consell Consultiu es deriva un convenciment: el convenciment que ha estat compartit per tots els Grups parlamentaris que han exposat fins ara el seu punt de vista, i és que la Llei 36, del 1985, la que regula les relacions del Defensor del Poble amb les institucions similars conté, en el seu article segon, apartat primer, una norma —l'incís que es va afegir en el Senat— que ha de ser considerada com a contrària a la Constitució i l'Estatut. Evidentment, per a nosaltres, el convenciment que hi ha una infracció de tipus jurídic és fonamental i és decisòria. És cert, com s'ha dit aquí, que la decisió que estem prenent és una decisió, evidentment, política, però és una decisió política que té una condició necessària, sense la qual la formulació de raonaments i voluntats polítiques no tindria sentit; i la condició necessària és que hi hagi o no hi hagi indicis o realitats d'inconstitucionalitat en la Llei.

I, en conseqüència, cal enfocar i cal plantejar fonamentalment la qüestió des d'aquest punt de vista, i deixar absolutament al marge allò que seria convenient des de la voluntat de tots els Grups d'aquesta Cambra. Aquesta voluntat va ser ja manifestada; ha estat plasmada en dues lleis: la Llei del Síndic de Greuges i —en tota la resta a què no es refereix el punt d'inconstitucionalitat— en la Llei de Relacions del Defensor del Poble amb les Institucions Similars.

En conseqüència, hauran de permetre breument, també, que jo expliqui aquí per què nosaltres creiem que hi ha inconstitucionalitat en aquest afegit. Haig de dir, això sí, que nosaltres no veiem la qüestió plantejada d'una manera tan simplista, tan senzilla com es dedueix d'algunes intervencions que aquí m'han precedit.

Cal que tinguem en compte d'una manera molt clara que, darrere de la qüestió que ens ocupa hi ha un problema, una qüestió, un debat acadèmic o doctrinal, si vostès ho volen, de llarg abast, i és exactament: què és l'Administració local? Quines fronteres té, en relació amb l'Administració autonòmica? I això és d'una importància cabdal, perquè ens agradi o no ens agradi, les facultats del Síndic de Greuges —igual que totes les altres figures similars— es contrauen de la supervisió —aquesta és l'expressió utilitzada en el nostre Estatut— de l'Administració de la Generalitat.

És a dir, aquest problema està lluny de ser clar; és un proble-

ma en què hi ha hagut moltes opinions; malauradament, és un clarobscur com tantes coses que hi ha a dintre de les fronteres del dret i, per tant, hem de fer un doble esforç, primer de tot, per entendre que, efectivament, hi poden haver opinions contraposades i, el segon esforç, l'hem de fer per aportar el nostre punt de vista a fi que aquesta clarificació vagi per on ha d'anar. Jo crec que és aquesta la voluntat i el criteri que presideix, com a mínim, el nostre posicionament.

Des d'aquí s'ha explicat i, per tant, jo no hi afegiré res, perquè subscric enterament el que s'ha dit, el procés, l'itinerari que ha seguit aquesta iniciativa parlamentària fins a la Llei que avui motiva el nostre debat. Doncs, bé, jo crec que justament en aquest recorregut hi ha l'explicació del problema que avui ens preocupa.

Quan en aquest Parlament, en una ponència conjunta, treballant amb tota la bona voluntat possible, amb tota la capacitat, amb la col·laboració del Defensor del Poble, nosaltres ens adonàvem d'aquest problema, podíem, efectivament, triar el que en podríem dir la posició maximalista i dir que el Síndic de Greuges —i proposar que, en col·laboració amb el Defensor del Poble, pogués, dic, el Síndic de Greuges— pogués supervisar absolutament tot l'àmbit de l'Administració local. I això no ho varem fer. Jo haig de recordar aquí que sí que hi va haver una posició d'un Diputat, del senyor Capdevila —vull recordar-ho—, que era partidari, efectivament, de donar la màxima amplitud possible a l'actuació del Síndic de Greuges sobre l'Administració local; que fins i tot va arribar a presentar aquesta posició en el Ple i va retirar-la després; i la va retirar en l'ara del que nosaltres havíem considerat que era l'equilibri just i necessari per resoldre aquest problema: un problema que molts varen dir que tenia la pretensió, més que de resoldre qüestions doctrinals, de resoldre unes qüestions polítiques. Sobre la base de què? Sobre la base de reconèixer el problema i sobre la base de veure allò que, abans, durant i després d'aquells moments, el Tribunal Constitucional ha anat ja perfilant, que és la determinació de la naturalesa de l'Administració local, allò que en les sentències del Tribunal Constitucional, es diu «una entitat de caràcter bifront, projectada al mateix temps sobre la realitat de l'Administració autonòmica i sobre la realitat de l'Administració de l'Estat o de l'Administració central.»

I, efectivament, aquesta realitat doble és la que ens va permetre a nosaltres construir aquest equilibri segons el qual dèiem: «El Síndic de Greuges podrà intervenir —sempre en col·laboració i en cooperació amb el Defensor del Poble— en unes determinades matèries d'Administració local i no en unes altres.»

I això nosaltres creiem que corresponia a la realitat constitucional i estatutària. Doncs, bé, com que aquest equilibri ha estat trencat com a conseqüència de l'afegit que es va produir en el Senat en l'arquitectura de la Llei, nosaltres diem que sí, que efectivament, per les mateixes raons que abans havíem construït aquest artifici jurídic, ara estem en la mateixa posició i demanem que sigui el Tribunal Constitucional que es pronunciï si, efectivament, hem interpretat bé o no el que és l'anàlisi jurídica d'aquesta qüestió.

Això és el que hi ha i, com vostès veuen, no és un problema fàcil; es podran llançar des d'aquí posicionaments tendents a simplificar-ho i treure d'això conseqüències polítiques però, la

realitat és que el problema no és ni senzill ni lineal: és un problema complex, la qual cosa no treu —i ho repeteixo— que la solució, segons el nostre punt de vista compartit unànimement per tots els Grups, no hagi d'anar en el sentit que ara nosaltres estem demanant. Aquesta és la primera raó i fonamental.

La segona raó és que, efectivament, això no hauria valgut la pena de fer-ho si no haguéssim observat que la modificació introduïda en el Senat constrenyia o reduïa les facultats del Síndic de Greuges. Com que, per a nosaltres, és convenient que, efectivament, el Síndic de Greuges i totes les institucions territorials autonòmiques similars puguin projectar-se, no sobre la totalitat, sinó —això sí— sobre una part, la que correspon, de l'Administració local, per aquest motiu nosaltres creiem que és convenient abonar aquest recurs.

La tercera raó està implícita en el que he dit abans: si nosaltres ens havíem compromès en l'elaboració d'aquesta Proposició de Llei i això s'havia produït amb el que en podríem dir un consens extens des del punt de vista territorial i polític, perquè s'ha dit aquí que no solament era el Parlament de Catalunya: eren les Corts d'Aragó i era el Parlament andalús, i que, a més a més, això s'havia produït amb un consens —o, almenys, amb una col·laboració, si vostès volen— amb el Defensor del Poble, i que el mateix Congrés dels Diputats va participar en aquest punt de vista, deixant elaborada una Llei en aquest sentit, això per nosaltres també és determinant, ja en el pla polític, per donar suport a aquest recurs.

I, finalment, és evident que el passat ens condiciona el present i és la nostra voluntat que tractant-se de la construcció d'una institució fonamental per al nostre autogovern, avui, aquí, sens perjudici que potser s'haurien pogut buscar altres vies de solució, el cert és que tots hem coincidit que la millor era, malgrat les possibilitats d'una sentència del Tribunal Constitucional que d'alguna manera no donés absolutament tota la satisfacció a les nostres pretensions, dic malgrat això, aquest consens es produeix en aquest sentit i és bo que continuï fins al final.

Crec que, d'aquesta manera, nosaltres estem donant un exemple del que és la voluntat de posar els interessos generals per sobre de tot. Però, ara m'han de permetre que faci unes matisacions a les observacions anteriors.

Primer de tot, nosaltres volem destacar, perquè és just dir-ho també, que aquesta qüestió, tot i essent important, no es pot confondre amb una qüestió de transcendental importància en relació amb el volum total de la Llei, és a dir, amb el contingut total de la Llei. Hem de recordar que aquesta Llei reconeix al Síndic de Greuges unes prerrogatives, unes condicions d'actuació que fan que pugui realitzar la seva missió amb les condicions que exigeix veritablement; això està en la Llei.

I, després —i això vull dir-ho per sortir del pas de qualsevol judici o procés d'intencions que es pugui fer—, que la mateixa Llei, contra la qual avui estem recorrent, en un dels seus articles reconeix també al Síndic de Greuges unes possibilitats que, estrictament plantejades des de la Constitució i de l'Estatut, no li correspondrien, que són les d'intervenir —això sí, sempre amb la cooperació i la col·laboració amb el Defensor del Poble— en la supervisió, precisament, dels òrgans de l'Administració central a Catalunya. Sigui dit això, doncs, també, en just reconeixement del valor exacte d'aquesta Llei.

La segona precisió és la que nosaltres, almenys, i això s'ha

dit des d'aquí, i jo, en nom del Grup Socialista ho vull ratificar, no entenem la presentació d'aquest recurs en cap de les maneres com una confrontació, i molt menys com un enfrontament, entre dues institucions o entre les diverses institucions autonòmiques i el Defensor del Poble. No és ni un enfrontament ni una confrontació. Afortunadament, jo crec que les institucions i els homes, les persones que estan al davant dels respectius càrrecs estan per damunt d'aquests problemes, han demostrat en el passat, avui, i jo espero que en el futur, la suficient bona voluntat i el suficient talent per trobar les fórmules de col·laboració, que són les que, en definitiva, vivifiquen les lleis, siguin quins siguin els termes amb què s'expressi.

I, finalment, com a última matisació, haig de dir que, almenys, el Grup Socialista entén que una vegada més la utilització del recurs d'inconstitucionalitat feta amb aquesta normalitat, i valgui la contradicció, dintre de l'excepcionalitat amb què cal plantejar aquests recursos, no pot ser desmesurada i que cal entendre-la com el que és, és a dir, com la recerca d'una seguretat jurídica que contribueixi a dilucidar, a solucionar uns problemes absolutament inevitables que en la construcció d'un Estat democràtic es produeixen sempre.

Aquestes, senyores i senyors Diputats, són les motivacions que deixo exposades en nom del Grup Socialista, anunciant, doncs, que nosaltres votarem favorablement aquest recurs.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, acabat el debat anuncio que es procedeix a la votació sobre si el Parlament ha d'interposar recurs d'inconstitucionalitat contra l'incís que limita la capacitat d'adreçar-se al Síndic de Greuges perquè supervisi l'actuació de les Administracions dels ens locals, i que diu : «cuando actúen en ejercicio de competencias delegadas por aquéllas», contingut en el paràgraf primer de l'article segon de la Llei 36/1985, del 6 de novembre, por la que se regulan las relaciones entre la institución del Defensor del Pueblo y las figuras similares en las distintas comunidades autónomas.

Em permeto recordar que perquè l'acord sigui vàlid hi ha d'haver majoria absoluta.

Les senyores Diputades i els senyors Diputats que estiguin a favor de la interposició del recurs, que tinguin la bondat de posar-se de peu dret.

Els qui hi estiguin en contra?

Els qui s'abstenen?

L'acord d'interposar recurs d'inconstitucionalitat ha estat aprovat per 119 vots a favor, cap en contra i cap abstenció. Per tant, la majoria absoluta ha estat obtinguda.

Després d'això, dono les gràcies als Il·lustres parlamentaris.

S'aixeca la sessió.

(És un quart de set de la tarda i vuit minuts.)

Nota de Rectificació

El Diputat I. Sr. Joan Esteve i Oriol, del G. p. Popular, fa constar la rectificació següent al *Diari de Sessions*, sèrie P, número 50, corresponent a la Sessió Plenària núm. 43, 2.ª i darrera reunió, del dia 11 de desembre de 1985, pàgina 2287, primera columna, tercer paràgraf.

On diu : «l'admissió de la proposta»

Ha de dir : «l'emissió de la proposta»

AVÍS ALS SUBSCRIPTORS

Es recorda als subscriptors que el període de subscripció actual fineix el propvenent 31 de desembre i que per a continuar rebent les publicacions cal que la subscripció hagi estat renovada abans del pròxim període parlamentari, el 31 de gener de 1986.

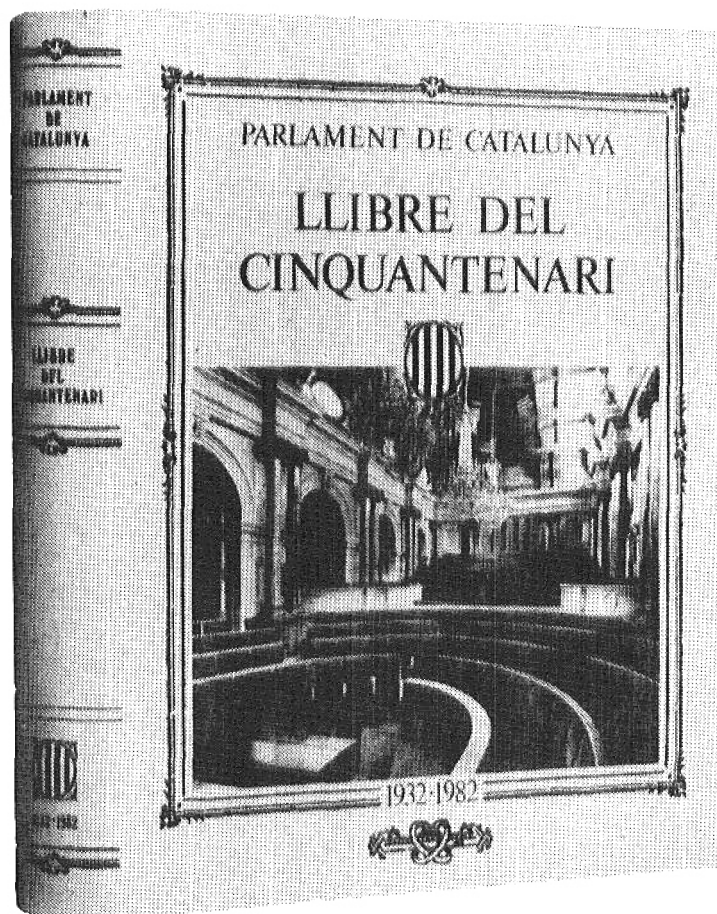
Els preus de subscripció de les publicacions oficials del Parlament de Catalunya a partir del pròxim període són els següents :

— Subscripció al <i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>	4.200 Pessetes
— Subscripció al <i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>	4.200 Pessetes
— Subscripció conjunta al <i>Butlletí</i> i al <i>Diari</i>	8.000 Pessetes

Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya

Parlament de Catalunya
LLIBRE DEL CINQUANTENARI

CONTINGUT

A cura d'Ismael E. Pitarch

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

Publicacions del Parlament de Catalunya

Barcelona, 1984.

432 pàgines.

ISBN 84-500-9786-X

Preu: 5.000 PTA

Llibre editat en commemoració del cinquantè aniversari de la restauració de la institució parlamentària a Catalunya. Cada capítol conté una extensa part documental (intervencions parlamentàries, lleis aprovades, etc.).

Més de 200 fotografies d'esdeveniments històrics i de l'interior del Palau del Parlament en aquella època. Per primera vegada, la foto i la biografia de cadascun dels 83 Diputats del Parlament elegit el 1932.

El llibre acaba amb la transcripció de diversos parlaments pronunciats en la sessió extraordinària que el Ple tingué el dia 14 de desembre de 1982 per commemorar aquest cinquantenari.

Prefaci del M. H. Sr. President del Parlament de Catalunya

CAPÍTOL I

LES ELECCIONS PER A CONSTITUIR EL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. El període provisional de la Generalitat.
2. Les eleccions del 20 de novembre de 1932.
3. El sistema electoral.

CAPÍTOL II

ELS DIPUTATS

1. L'Estatut dels Diputats del Parlament.
2. Vuitanta-tres Diputats.

CAPÍTOL III

LA CONSTITUCIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

1. La Junta preparatòria.
2. La constitució provisional i la constitució definitiva del Parlament.
3. La durada i la dissolució del Parlament.

CAPÍTOL IV

ELS ÒRGANS DEL PARLAMENT

1. La Presidència i la Mesa del Parlament.
2. La Diputació Permanent.
3. Les Comissions.

CAPÍTOL V

EL FUNCIONAMENT DEL PARLAMENT

1. El Reglament Interior del Parlament.
2. Les sessions i els períodes de sessions.
3. Els quòrums i els sistemes de decisió.
4. Les fraccions o Grups parlamentaris.

CAPÍTOL VI

LA FUNCIO LEGISLATIVA

1. Les competències legislatives del Parlament de Catalunya.
2. El procediment legislatiu en el Parlament de Catalunya.
3. L'obra legislativa.
4. Algunes de les lleis més importants del Parlament de Catalunya: l'Estatut Interior de Catalunya, la Llei Municipal de Catalunya, la Llei del Tribunal de Cassació de Catalunya.

CAPÍTOL VII

CREACIÓ, MANTENIMENT I CONTROL DEL GOVERN

1. El president de la Generalitat.
2. La delegació de les funcions executives i el Conseller Primer.
3. El Consell Executiu.
4. La responsabilitat política del President de la Generalitat i del Consell Executiu.

5. La Presidència de Francesc Macià i els governs monocolors de l'Esquerra.

6. La Presidència de Lluís Companys i els governs de coalició.

7. L'existència d'una majoria parlamentària i governamental.

CAPÍTOL VIII

LA SUSPENSIÓ DEL PARLAMENT

1. Els Fets dels Sis d'Octubre.
2. La Llei de la República del 2 de gener de 1935.
3. La represa de l'activitat del Parlament de Catalunya.

CAPÍTOL IX

EL PARLAMENT DURANT LA GUERRA

1. La voluntat de mantenir un sistema democràtic.
2. Les relacions amb el Govern.

CAPÍTOL X

EL PARLAMENT EN LA MEMÒRIA DELS PROTAGONISTES

1. L'organització de la Justícia i el Tribunal de Cassació de Catalunya. *Josep Andreu i Abelló.*
2. La federació de municipis i la Llei Municipal de Catalunya. *Francesc Arnau i Cortina.*
3. La legislació sobre la cultura. *Xavier Casademunt i Arimany.*
4. La figura del Conseller Primer. *Joan Casanellas i Ibarz.*
5. El Parlament català durant la República. *Antoni Dot i Arxer.*
6. La legislació agrària. *Josep Folch i Folch.*
7. La voluntat d'Antoni Rovira i Virgili i el tacte de Joan Casanovas. *Miquel Guinart i Castellà.*
8. Els Governadors de la Catalunya Autònoma. *Carles Pi i Sunyer.*
9. El successor de Francesc Macià. *Joan Saurer i Garcia.*
10. El Parlament i les comarques. *Francesc Viadiu i Vendrell.*
11. La legislació civil. *Gonçal Ivars i Meseguer.*

CAPÍTOL XI

COMMEMORACIÓ DEL CINQUANTENARI DE LA INSTAURACIÓ DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sessió extraordinària del Ple del Parlament del dia 14 de desembre de 1982. *Intervencions del M. H. Sr. Heribert Barrera, President del Parlament; del M. H. Sr. Jordi Pujol, President de la Generalitat; de l'I. Sr. Anton Cañellas, en nom del G. p. de Centristes; de l'I. Sr. Victor Torres, en nom del G. p. d'Esquerra Republicana; de l'I. Sr. Rafael Ribó, en nom del G. p. del PSUC; de l'H. Sr. Joan Reventós, en nom del G. Socialista i de l'I. Sr. Josep M. Ainaud, en nom del G. p. de Convergència i Unió. Lectura de la proposta de declaració del Parlament, amb motiu d'aquesta commemoració, a càrrec de l'I. Sr. Josep Andreu i Abelló.*

**TAULA D'ABREVIATURES
BIBLIOGRAFIA**

CONDICIONS PER A LA SUBSCRIPCIÓ

- 1.— La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.
- 2.— La tramesa regular dels exemplars de subscripció començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.
- 3.— El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa del Diari, però sense dret als exemplars no rebuts.
- 4.— L'Administració del Diari pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció.

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

Nom.....

carrer ..... núm. ....

telèfon ..... població.....

districte postal .....

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

desitja subscriure's a

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA i al
BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

(subscripció conjunta)

d'acord amb les condicions impreses adjuntes, a partir del dia ..... de ..... de .....
fins al 31 de desembre de 198 .....

Amb aquesta finalitat, i amb data ..... de ..... de 198 ..... envia

per ..... núm. .... la quantitat de ..... pessetes
(gir / taló al portador)

..... de ..... de 198 .....

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3